

Svätci, ktorí pomáhajú v boji proti rakovine

Branislav Krasnovský

13. augusta 2024 + Cirkev

My ľudia sme po prvotnom hriechu našich prarodičov Adama a Evy spoznali smrť a choroby na vlastnej koži. Trpíme mnohými neduhmi, vrátane rakoviny, ktorá patrí k najobávanejším smrteľným chorobám. Táto choroba sa nevyhýbala ani svätcom a práve svätci, ktorí ochoreli na rakovinu, sú tými, na koho sa v prípade onkologického ochorenia môžeme obrátiť, aby nám pomohli a potešili nás vo chvíľach bolesti, aby sa za nás prihovorili k milosrdnému Bohu.

Ich modlitby môžu pomôcť získať od Boha prinavrátanie nášho zdravia, alebo prinavrátania zdravia niekoho iného – ak je to Božia vôľa. Milostivý Boh nás môže vyliečiť, ak to však nie je jeho vôľa, berme si príklad zo svätcov – tí sa nikdy nesťažovali na svoje choroby a svoje bolesti, utrpenie vnímali ako formu posvätenia človeka. Všetky svoje choroby a bolesti radostne obetovali, či už za obrátenie hriešnikov, posilnenie katolíckej viery všeobecne alebo za pomoc pre niekoho iného.

Rakovina kráča s ľuďmi už od počiatku ľudskej histórie a archeológovia našli stopy po kostných sarkónoch a iných druhoch rakoviny už v hrobách starších ako 5000 rokov. Nevieme s určitosťou, či Náš Pán Ježiš Kristus počas svojho pozemského života vyliečil chorých na rakovinu, no keďže archeológovia našli stopy rakoviny na kostrových pozostatkoch a takisto trpeli rakovinou ľudia aj v dobách po Kristovi, je viac ako pravdepodobné, že rakovina sužovala ľudí aj v biblických časoch a v časoch Kristovho vystúpenia.

Samotný apoštol sv. Matúš vo svojom Evanjeliu hovorí, že Náš Pán Ježiš Kristus uzdravoval každý neduh: *23 A Ježiš chodil po celej Galilei, učil v ich synagógach, hlásal evanjelium o kráľovstve a uzdravoval každý neduh a každú chorobu medzi ľuďom. 24 Povest' o ňom sa rozniesla po celej Sýrii. Prinášali k nemu všetkých chorých, postihnutých rozličnými neduhmi a trápením, posadnutých zlými duchmi, námesačníkov a ochrnutých, a on ich uzdravoval. 25 A šli za ním veľké zástupy z Galiley a Dekapola, z Jeruzalema, Judey a Zajordánska. (Mt 4, 23)*

Kristus lieči slepého muža

zdroj: nypl.getarchive.net

V každom prípade dôverujme Ježišovej uzdravujúcej sile a príhovoru svätých, ktorí môžu chorým s rakovinou pomôcť v ich trápení. K najvýznamnejším takýmto svätcom patria svätý Peregrín z Forli, sv.

Ezechiel Moreno Diaz a sv. Marcellin Champagnat.

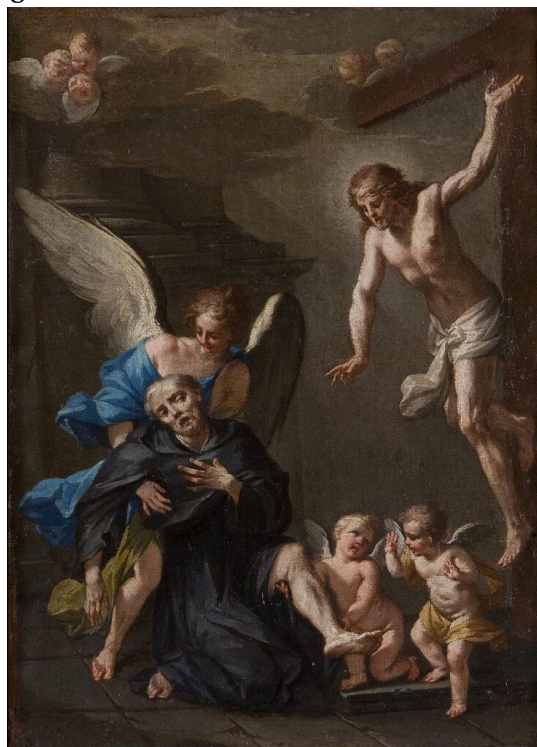
Svätý Peregrín z Forli (1260 - 1345)

Sv. Peregrín sa narodil roku 1260 po Kr. v meste Forli, v Taliansku. Pochádzal z bohatej šľachtickej rodiny a bol veľmi vznetlivej povahy. Ako mladík raz v zúrivosti napadol sv. Filipa Benici, generála Rádu služobníkov Máriiných (serviti), ktorý sa vo Forli snažil uhasiť rozpory medzi guelfami a gibelínmi. Sv. Peregrín z Forli v zlosti udrel sv. Filipa Beniciho do tváre, no takmer okamžite si uvedomil, aký hrozný čin spáchal a kajúcnosť a hlboký bôľ prenikli celým jeho vnútrom.

Boh skrúšeným a poníženým srdcom nepohľda, a preto nepohrdol ani pokáním sv. Peregrína z Forli. Nepohrdla ním ani Panna Mária, ktorá ho poslala do Sieny, aby sa pridala aj on k servitom. Tak sa aj stalo a v Siene privítal mladého Peregrína práve sv. Filip Benici, a privítal ho ako strateného syna. Sv. Peregrín z Forli sa postupne stal jedným z najvýznamnejších kňazov rádu servitov, bol vzorom nábožnosti a kajúcnosti. Za svoje bývalé hriechy a neprávosti si sám určil aj fyzické pokánie, pri ktorom odmietal sedieť a ležať, spal kľáčiac opretý o stenu.

Na nohách sa mu o niekoľko rokov kvôli jeho skutkom pokánia vytvorili otvorené a bolestivé nezahojiteľné rany, z ktorých vychádzal neznesiteľný zápach. Sv. Peregrín sa však nikdy nestožoval na svoju nesmiernu bolesť a trápenie, naopak nahlas vzdával Kristovi chválu a vďaka zato, že mu doprial ťažký kríž, vďaka ktorému mohol na zemi činiť pokánie za svoje hriechy.

Lekári mu nakoniec chceli jednu nohu amputovať, čo bola v stredoveku jedna z operácií, ktoré sa často končili smrťou. Sv. Peregrín sa preto modlil celú noc v kaplnke pred Kristovým obrazom, obával sa totiž, že smrť mu prekazí dokončiť svoje pokánie. Ráno po prebdení noci v modlitbách jeho bolesti ustúpili a sv. Peregrín s vďačnosťou vzhliadol ku Kristovi na kríži. Lekári už len konštatovali, že sa stal zázrak, bolestivé a zapáchajúce vtedy z nôh sv. Peregrína zmizli.

Giacomo Zampa, *Sv. Peregrín*

zdroj: wikimedia commons

Správa o zázračnom uzdravení sv. Peregrína sa veľmi rýchlo rozšírila po celom okolí a posilnila tam žijúcich kresťanov vo viere. Sv. Peregrín z Forli zomrel vo vysokom veku v roku 1345 a pochovaný je v rodnom meste. Kanonizovaný bol v roku 1725.

Sv. Ezechiel Moreno Diaz (1848 - 1906)

Sv. Ezechiel Moreno Diaz bol augustiniánsky španielsky kňaz a biskup, známy svojou konzervatívnou vierou a veľkou zbožnosťou. Takmer 10 rokov trpel neznesiteľnými bolesťami, pretože mal rakovinu hrdla, hrtana a podnebia, no napriek bolestivej a smrteľnej chorobe pokračoval s odhodlaním a silnou vierou vo svojej kňazskej a biskupskej činnosti. Ako misionár slúžil v juhoamerickej Kolumbii a juhovýchodnej Ázii, na Filipínach.

Pochádzal zo zbožnej katolíckej rodiny, po vzore staršieho brata Eustaquia vstúpil v baskickom regióne Navarra do rádu augustiniánov. V roku 1868 tu zložil aj večné sľuby a vstúpil do kláštora Monteguado, odkiaľ posielali misionárov najmä do Latinskej Ameriky a na Filipíny.

Jeho prvým pôsobiskom sa stali práve Filipíny, kde plnil aj namáhavú úlohu vojenského kaplána v trestaneckej kolónii v meste Puerto Princessa v trestaneckom tábore Iwahig. Tu tiež ochorel na maláriu, ktorá ho takmer zabila. Zoslabnutý sv. Ezechiel Moreno Diaz by ďalší záchvat malárie neprežil a preto ho poslali z vnútrozemia na pobrežie, kde malária obyvateľstvo až tak nesužovala.

V meste Las Piñas sa stal kňazom, ktorého milovali doslova všetci obyvatelia, a keď sa miestny biskup rozhodol, že Morenu preloží do mesta Santo Tomás v regióne Batangas, postavili sa mešťania Las Piñas rozhodne proti jeho preloženiu. No samotný sv. Ezechiel Moreno Diaz sa svojim farníkom z Las Piñas poďakoval za ich podporu a preukázanú dôveru a poprosil ich, aby neboli proti jeho preloženiu a akceptovali jeho poslušnosť k nariadeniam biskupa. Od roku 1880 pôsobil v kostole Santa Cruz v Santo Tomas. Tu opäť ochorel na maláriu a dokonca to vyzeralo tak, že tentokrát záchvat malárie už neprežije. Milostivý Boh však s ním aj teraz mal iné plány a aj z tejto choroby sa sv. Ezechiel Moreno Diaz vyliečil.

Sv. Ezechiel Moreno Diaz

zdroj: wikimedia commons

V roku 1881 postihla mesto Santo Tomas cholerová nákaza a opätovná vlna malárie. Sv. Ezechiel Moreno Diaz sa neprestával modliť a celé dni trávil medzi chorými, ktorých neúnavne sponedoval a poskytoval im posledné pomazanie. Nedbal na svoje zdravie a nebezpečenstvo smrti, ktoré mu hrozilo. Nakoniec vďaka sv. Ezechielovi Morenovi z počtu 3200 obetí len traja chorí nedostali posledné pomazanie a neboli vyspovedaní. Po skončení pandémie ho z Filipín povolali späť do Španielska a v roku 1885 sa stal opäť seminára a kláštora v Monteguado v Španielsku.

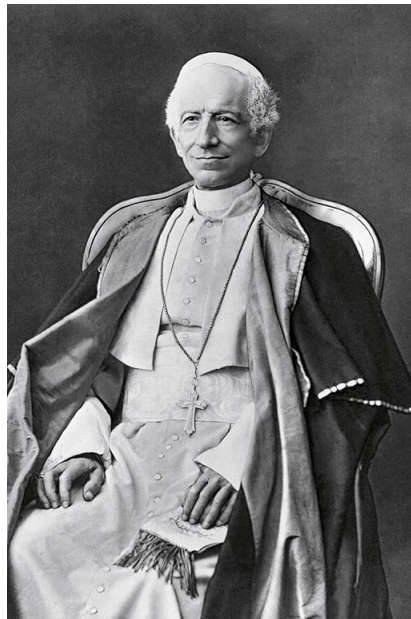
Od roku 1888 pôsobil v juhoamerickej Kolumbii, kde pomáhal budovať kresťanské komunity. Po rozpade španielskeho koloniálneho panstva sa totiž v latinskoamerických štátoch dostali k moci slobodomurári,

úzko prepojení na Britov a Američanov, ktorí nenávideli katolícku Cirkev a katolicizmus. Všetmožno sa snažili, aby katolícke povedomie v Latinskej Amerike zničili.

V tejto ťažkej situácii, kde išlo o bytie či nebytie katolíckej Cirkvi v Kolumbii sa ukázalo, že sv. Ezechiel Moreno Diaz je tiež vynikajúci kazateľ. Podarilo sa mu vieru v Kolumbii zachrániť, a proamerických a probritských slobodomurárov demaskovať a zbaviť ich podpory obyvateľstva. V roku 1893 sa stal titulárnym biskupom v kolumbijskej Pinare a od roku 1894 pôsobil v kolumbijskom hlavnom meste Bogota.

Slobodomurárom sa však napriek odhaleniu zámerov podarilo v Kolumbii vyprovokovať antiklerikálnu revolúciu. Sv. Ezechiel Moreno nedbal na svoju bezpečnosť a neúnavne viedol ľudí ku katolicizmu. Liberálov považoval za zlo, ktoré si kladie za cieľ zničiť katolicizmus a vyzýval katolíkov, aby neváhali aj so zbraňou v ruke brániť svoju katolícku vieru. Satan ho preto veľmi nenávidel a usiloval o jeho život, no atentát na sv. Ezechiela Morena Diaza sa nepodaril.

Keďže nepriatelia Cirkvi o ňom hlásali klamstvá, odišiel do Ríma, kde pápežovi Levovi XIII. ponúkol svoju rezignáciu, ktorú však pápež neprijal. Sv. Ezechiel Moreno Diaz, ktorý sa nikdy netajil svojim konzervativizmom, sa napokon vrátil do Bogoty a ďalej odhodlane bojoval proti nenávisťným liberálom. Vyzýval kolumbijských katolíkov, aby neváhali brániť katolícke náboženstvo aj so zbraňami v rukách – mačetaami, nožmi a puškami. Zbožní katolíci si vzali jeho slová k srdcu a výrazne v občianskej vojne preriedili rady kolumbijských liberálov, život v Kolumbii sa tak stal o niečo radostnejší a šťastnejší.

Pápež Lev XIII.

zdroj: wikimedia commons

V polovici roku 1905 sa cítil veľmi slabý a vyčerpaný. V ústach a na podnebí ho trápila rana, ktorá sa nehojila a lekári mu diagnostikovali rakovinu úst, podnebia, hrdla a hrtana. Katolíci ho na kolenách prosili, aby sa vrátil do Španielska a nechal sa operovať. Sv. Ezechiel Moreno do Španielska odišiel, v Madride podstúpil operáciu, no tá žiaľ prišla neskoro, nádor sa už nepodarilo odstrániť.

Posledné mesiace svojho života strávil svätec v kláštore Monteagu, kde napriek silným bolestiam posilňoval svoju lásku ku Kristovmu krížu. Z tohto obdobia, keď už nemohol rozprávať, pochádza mnoho jeho nádherných spisov a listov. Trápilo ho len to, že sa mu výrazne zhoršoval nielen sluch, ale aj reč a takisto aj

zrak, pretože rakovina sa rozšírila vnútro lebky až k očiam a do mozgu, takže už nedokázal sponovať a poskytovať duchovnú útechu veriacim. Nesmierne tým trpel, no všetky svoje bolesti obetoval za svojich milovaných Filipíncov a Kolumbijčanov, aby naďalej zostali verní Kristovi.

Krátko po smrti ho začali v hispánskych krajinách uctievať ako patróna tých, ktorí trpia rakovinou. Pápež sv. Ján Pavol II. ho kanonizoval v roku 1992.

Sv. Marcelín Champagnat (1789 - 1840)

Sv. Marcelín Champagnat pochádzal zo zbožnej francúzskej katolíckej rodiny, ktorej časť členov položila svoje životy za Krista v čase revolučného francúzskeho besnenia. Pochádzal z oblasti St. Etienne a za kňaza bol vysvätený 22. júla 1816, hoci spočiatku to nevyzeralo, že sa niekedy stane kňazom, nebol totiž veľmi pracovitý a povahovo to bol veľký búrlivák.

Situácia sa zmenila v II. ročníku, kedy prišlo u neho k morálnemu prerodu a stal sa zodpovedným študentom. Pozitívne zmeny v jeho živote súviseli so smrťou jeho najlepšieho priateľa Denisa Duplaya v roku 1807, ktorý mal na neho negatívny vplyv a tiež prísny rozhovor s otcom Linossierom, ktorý ho informoval, že ak si nevstúpi do svedomia, zo seminára ho vyhodia. Zronený sv. Marcelín Champagnat odišiel do seminára v Saint Ireneus v Lyone, kde sa jeho blízkymi priateľmi stali sv. Ján Mária Vianney a ďalší katolícky konzervatívce, Jean-Claude Colin a od základu zmenil svoj spôsob života.

Krátko po vysvätení za kňaza sa rozhodol vstúpiť k servitom Panny Márie a rozhodol sa učiť kreslenie a náboženstvo v odľahlých vidieckych oblastiach, kam sa učitelia veľmi nehrnuli. Vo svojom novom pôsobisku v Mont Pilat si s hrôzou uvedomil, že kvôli Francúzskej revolúcii ľudia stratili svoje katolícke povedomie a mnohí nevedeli vymenovať ani Desatoro Božích prikázaní. Pustil sa s odhodlaním do apoštolskej práce a milostivý Boh nakoniec jeho snahy ocenil a požehnal. Katolícka viera sa do francúzskych domovov opäť začala vracieť.

Ravery, Sv. Marcelín Champagnat

zdroj: wikimedia commons

Utešene rástli aj počty ctiteľov Panny Márie. Jeho blízkymi priateľmi a spolupracovníkmi sa stali Jean-Marie Granjon a Jean-Baptiste Audras, ktorí mu pomohli sformovať jadro servitov. V roku 1817 založili v La Valla školu, v ktorej sa vzdelávali učitelia a sv. Marcelín Champagnat si do svojho denníka zapísal nasledujúce slová ako motto: „Nevidím žiadne dieťa, ktorému by som nechcel povedať, ako veľmi ho Boh miluje.“

Sv. Marcelín Champagnat založil sieť škôl a osobne dohliadal na vzdelávanie bratov, navštevoval všetky svoje školy a zúčastňoval sa aj výučby, aby mohol poskytnúť učiteľom cenné rady pri riadení edukačného procesu. V roku 1833 vstúpilo k servitom mnoho dospelých mužov z vidieckych oblastí, ktorí boli dovtedy analfabetmi. Žili podľa pravidelného harmonogramu, pri ktorom sa striedali modlitby, štúdium s manuálnou prácou; mnohí z týchto mužov sa neskôr tiež stali učiteľmi, ktorí vychovávali francúzske deti ku katolicizmu.

Povzbudení úspechom školy v La Valla založili serviti postupne ďalšie školy. V roku 1816 vznikla škola v Marlhés, v roku 1820 v Saint-Sauveur-Street a v roku 1822 v Bourg-Argental. V roku 1822 prešlo do Haute Loire osem servitov, ktorí sa podieľali na vzniku škôl vo Vanoce v roku 1823, v Saint-Symphorien-le-Chateau v roku 1823 či v Chavanay Charlieu 1824. V každej škole umiestnili obraz s anjelom strážnym, ku ktorému sa modlili nielen učitelia, ale aj žiaci.

Posledné roky svojho života sv. Marcelín Champagnat nesmierne trpel, pretože ochorel na rakovinu tráviaceho traktu. Nezúfal si však, ale ďakoval Bohu zato, že mu umožnil činiť pokánie už na zemi a všetky svoje bolesti obetoval za svojich spolubratov. V roku 1839 si vybral brata François Rivata za generálneho riaditeľa a svojho nástupcu na čele Rádu služobníkov Máriiných (servitov).

Po dlhej chorobe zomrel Champagnat vo veku 51 rokov. Beatifikovaný bol v roku 1995 a kanonizovaný v roku 1999. Jeho sviatok sa slávi v katolíckej Cirkvi 6. júna. Bol vynikajúcim učiteľom, veril, že deti potrebujú byť milované a do ich života umiestnil Boha a Pannu Máriu. Za deti, spolubratov a katolícku vieru obetoval všetky rakovinové bolesti, ktorými posledné mesiace svojho pozemského života nesmierne trpel, takže môžeme povedať, že jeho utrpenie pomohlo pri šírení jeho duchovného katolíckeho diela.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/svatci-ktori-pomahaju-v-boji-proti-rakovine/>